

Recenze představení Pulp Fiction

Pulp Fiction na infromatické fakultě?

To je prvotní myšlenka, která proletí nezasvěcenému hlavou, když spatří krvavý plakát na divadelní představení tamější „divadelní společnosti“.

Tato společnost je sympatická tím, že boří mýty a předsudky o informaticích jakožto umaštěných chodících strůjcích kalkulaček. Stojí proti dobovým vysokoškolským tendencím a snaží se i „nekulturní“ studenty uvádět do tajů kultury.

Mnoho diváků mi dá za pravdu, že sáhnout zrovna po Pulp Fiction byla dobrá volba. Mezi diváky bylo mnoho studentů i z jiných fakult či univerzit a jistě nemálo z nich cítilo nadšení a dojem, že „to zas nejsou takoví blbci“ a studovat na informatice může být zábava.

Je to jistě dáno „modlou“ tohoto filmu, který má zejména mezi mladšími ročníky velkou oblibou pro své téma i zpracování, které je „drsňácké“; plné ostrých hlášek, nahoty, špíny a černého humoru.

Pokud jste někdy chtěli vidět vysokoškolskou aulu v jiném světle, toto představení bylo přesně pro vás. Před tabulí, kde většinou stojí „velké mozky“ a přednáší o tom, čemu většina lidí neporozumí, teď stála dravá mládež, která v ruku místo křídly držela bouchačky; místo vzorečků či imatrikulačních slibů ze sebe sypala vulgární obraty; místo snahy o dobrou známku se jim v hlavě honily myšlenky, jak odprásknout druhého a vypadat při tom sakra dobře.

Obscenní mozaika byla naplněna sexem, smrtí, vtipem i obyčejnými starostmi „o manželku“.

Přemýšlel jsem, jak je možné, že něco takového na půdě své auly povolilo vedení školy. Přišel jsem na to, že je jistě uvědomělé a chápe pozadí této hry - že čte mimo řádky.

Za všemi těmi kousky byl morální podtext, uvědomění jednoho z hlavních protagonistů, který celou dobu jen slepě opakoval citát z Bible, až mu nakonec došlo, co vlastně tento výrok říká.

Za sebe mohu říci, že se mi toto zpracování líbilo více, než původní film.

Bylo to dáno „amatérskostí“ tohoto zpracování, které mi dávalo možnost cítit s postavami. Nebylo to však tím, že by herci či technické zázemí bylo špatné; bylo to dáno tím, že postavy nehráli herci z Hollywoodu, občas se přerekli či se pousmáli – jednoduše to nebyli jen chodící automaty, ale obyčejní lidé.

Závěrem bych dodal, že když jsem odcházel ze sálu, měl jsem na mysli jen jednu větu.

Informatika dnes byla cítit semenem, životem a ironickým smíchem.

Vladan Klement